

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **I.C.W. Czech, s.r.o.**, IČ: 28358881
sídlem U Habrovky 247/11, 140 00 Praha 4
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Mašlejem
sídlem Říční 456/10, 118 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2025 č. j. 16565/25/5200-11434-711938,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*správce daně*“) ze dne 10. 2. 2025 č. j. 840444/25/2004-52521-109164 (dále též „*dodatečný platební výměr 1*“) a ze dne 21. 2. 2025 č. j. 1204840/25/2004-52521-109164 (dále též „*dodatečný platební výměr 2*“). Dodatečným platebním výměrem 1 byla žalobkyni za zdaňovací období r. 2014 doměřena daň z příjmů právnických osob (dále též „*DPPO*“) ve výši 192 850 Kč a zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob ve výši 915 031 Kč, současně vznikla

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 38 570 Kč a penále ve výši 1 % z částky doměřené daňové ztráty, tj. 9 151 Kč, tj. celkem ve výši 47 721 Kč. Dodatečným platebním výměrem 2 byla žalobkyni za zdaňovací období r. 2015 doměřena DPPO vyšší o částku 531 620 Kč, současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 106 324 Kč. Důvodem doměření daně a zrušení daňové ztráty bylo zvýšení základu daně o částku ve výši 1 930 764 Kč za zdaňovací období r. 2014 a o částku ve výši 1 882 994 Kč za zdaňovací období r. 2015 odpovídající úrokovým nákladům z dluhopisů emitovaných žalobkyní ve výši 580 000 € a 300 000 €, jež byly správcem daně vyloučeny z daňově účinných nákladů při aplikaci institutu zneužití práva, neboť podle správce daně jejich vynaložení bylo v rozporu se smyslem a účelem § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP“).

2. Ze správního spisu vyplývají pro věc tyto podstatné skutečnosti.
3. Daňový subjekt, nyní žalobkyně, v daňovém přiznání k DPPO za zdaňovací období 2014 vykázal daňovou ztrátu ve výši 915 031 Kč, kterou správce daně mu vyměřil konkludentně v uvedené částce platebním výměrem ze dne 14. 7. 2015 č. j. 5046928/15/2004-52521-109164.
4. Daňový subjekt v daňovém přiznání k DPPO za zdaňovací období 2015 vykázal daň ve výši 0 Kč, kterou správce daně mu vyměřil konkludentně ve výši 0 Kč platebním výměrem ze dne 2. 8. 2016 č. j. 6124721/16/2004-52521-109164.
5. Dne 26. 10. 2021 pod č. j. 8298524/21/2004-60561-107320 správce daně oznámil daňovému subjektu zahájení daňové kontroly DPPO za zdaňovací období r. 2014 a r. 2015 v rozsahu prověřování úvěrových finančních nástrojů a jejich dopadu na základ DPPO.
6. Správce daně celkem čtyřikrát vyzval daňový subjekt k prokázání skutečností, že výdaje (náklady) byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů [ze dne 16. 12. 2022 č. j. 9347964/22/2004-60561-107320 (pod č. j. 9348368/22/2004-60561-107320 za r. 2015), ze dne 3. 5. 2023 č. j. 4242025/22/2004-60561-107320, ze dne 18. 10. 2023 č. j. 8117200/23/2004-60561-107320 (pod č. j. 8117475/23/2004-60561-107320 za r. 2015), a ze dne 9. 2. 2024 č. j. 855859/24/2004-60561-107320 (pod č. j. 855965/24/2004-60561-107320 za r. 2015)]. Formuloval v nich pochybnosti ohledně účelu emise dluhopisů emitovaných daňovým subjektem, podmínek postoupených pohledávek, a daňové uznatelnosti nákladových úroků z emitovaných dluhopisů.
7. Dne 26. 9. 2024 správce daně doručil daňovému subjektu výsledky kontrolních zjištění ze dne 24. 9. 2024 pod č. j. 7241604/24/2004-60561-107320 za zdaňovací období 2014 a pod č. j. 7241671/24/2004-60561-107320 za zdaňovací období r. 2015.
8. Dne 31. 10. 2024 daňový subjekt v písemných vyjádřeních nesouhlasil s výsledky kontrolních zjištění a k prokázání svých tvrzení navrhl na str. 2 slyšet jako svědky J. V., Ing. M. S. a M. S., které označil za „potencionální investory, kteří o možnosti úpisu dluhopisů emitovaných daňovým subjektem jednali“.
9. Správce daně k návrhu daňového subjektu provedl výslech shora jmenovaných osob jako svědků do protokolů ze dne 12. 12. 2024 č. j. 8778310/24/2004-60561-107320, ze dne 13. 12. 2024 č. j. 8871524/24/2004-60561-107320, a ze dne 19. 12. 2024 č. j. 8962379/24/2004-60561-107320.
10. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole ze dne 7. 2. 2025 č. j. 813946/25/2004-60561-107320 sepsal zjištění ve vztahu ke zdaňovacímu období r. 2014 učiněná při daňové kontrole.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

11. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole ze dne 19. 2. 2024 č. j. 1151028/25/2004-60561-107320 sepsal zjištění ve vztahu ke zdaňovacímu období r. 2015 učiněná při daňové kontrole.
12. Podle zpráv o daňové kontrole daňový subjekt v roce 2012 emitoval 50 000 000 ks korunových dluhopisů v zaknihované podobě s nominální cenou 1 Kč/ks a 2 000 000 ks dluhopisů v listinné podobě s nominální cenou 1 €/ks bez vazby na konkrétní podnikatelský záměr. Dluhopisy v počtu 5 000 000 ks v zaknihované podobě v nominální hodnotě 1 Kč za kus upsal za emisní kurz 5000 000 Kč pan Ing. M. B., 300 000 ks dluhopisů v listinné podobě v nominální hodnotě 1 € za kus upsal za emisní kurz 300 000 € pan Ing. P. K. a 580 000 ks dluhopisů v listinné podobě v nominální hodnotě 1 € za kus upsal za emisní kurz 580 000 € pan Ing. M. B. Nákladové úroky z těchto dluhopisů daňový subjekt následně v daňových přiznáních za zdaňovací období r. 2014 a r. 2015 uplatnil za daňově uznatelné náklady podle § 24 odst. 1 ZDP. Výsledkem kontrolního zjištění bylo neprokázání ekonomicky racionálně odůvodněného smyslu a podstaty emise dluhopisů v listinné podobě s nominální cenou 1 € za kus upsaných Ing. M. B. a Ing. P. K. Podle Smlouvy o upsání Dluhopisů ICZ DLP 121220E ze dne 20. 12. 2012 nakoupil část emitovaných dluhopisů v objemu 580 000 ks v celkové hodnotě 580 000 € Ing. M. B., povinností upisovatele bylo splatit celý emisní kurz upsaných dluhopisů bezhotovostním převodem na bankovní účet emitenta. Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 20. 12. 2012 uzavřenou mezi smluvními stranami Ing. M. B. na straně postupitele (původní věřitel), daňovým subjektem na straně postupníka (nový věřitel) a společností I.C.W. EUROPE INVESTMENTS LIMITED, se sídlem v Londýně, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, reg. č. 3666591 zastoupenou Ing. P. K. (dále též *I.C.W. EUROPE*) na straně dlužníka s tím, že za postupníka i dlužníka je podepsán Ing. P. K. (jako statutární orgán daňového subjektu a společník mateřské společnosti daňového subjektu), postoupil Ing. M. B. daňovému subjektu pohledávku za společností I.C.W. EUROPE ve výši 580 000 € původně jako půjčku poskytnutou v této výši podle Dohody o půjčce ze dne 12. 6. 2012 uzavřené mezi Ing. B. jako poskytovatelem půjčky a společností I.C.W. EUROPE jako vypůjčitelem. Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 20. 12. 2012 přešla pohledávka na daňový subjekt a současně došlo k úhradě emisního kurzu upsaných dluhopisů v totožné výši, tj. 580 000 €. Podle Smlouvy o upsání Dluhopisů ICZ DLP 121220E ze dne 20. 12. 2012 nakoupil Ing. K. část dluhopisů v měně € v objemu 300 000 ks, tj. v hodnotě 300 000 €. Podle této smlouvy se zavázal k úhradě emisního kurzu v délce 10 dní od uzavření této smlouvy bezhotovostním převodem na bankovní účet emitenta. Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 30. 6. 2012 mezi Ing. P. K. jako postupitelem (původní věřitel), daňovým subjektem jako postupníkem (novým věřitelem) a společností TOP STORE s.r.o., IČ: 27939618 (dále též *„TOP STORE“*) (na straně dlužníka), které za všechny tři subjekty uzavřel Ing. P. K., převzal daňový subjekt do svého držení pohledávku za dlužníkem ve výši 300 000 €, tj. podle dohodnutého přepočítávacího kurzu 25,95 Kč za €, tedy 7 785 000 Kč. V písemnosti Uznání závazku ze dne 30. 6. 2012 společnost TOP STORE jako dlužník prohlašuje, že má vůči Ing. P. K. závazek z titulu finančních půjček jemu poskytnutých a zavazuje se jej uhradit nejpozději do 30. 11. 2012. Úhrada upsaných dluhopisů proběhla formou zápočtu s pohledávkou, která byla na daňový subjekt postoupena. Podle správce daně dluhopisy emitované v měně € nepřinesly daňovému subjektu žádné dodatečné finanční prostředky, jejich úhrada byla provedena formou započtení na základě řady smluv, které za smluvní strany uzavíral převážně Ing. P. K. Upisovatelé dluhopisů svůj závazek z úpisu uhradili zápočtem vzniklým z dříve postoupených pohledávek, které si daňový subjekt zajistil. Pořízené pohledávky, které byly předmětem zájmu daňového subjektu, vznikly z titulu poskytnutých půjček společností

navázaným na Ing. P. K. Uskutečněné transakce byly provedeny prostřednictvím Ing. P. K. a jednalo se ve smyslu ZDP o jinak spojené osoby podle § 23 odst. 7 písm. b) či přímo kapitálově spojené osoby podle § 23 odst. 7 písm. a) ZDP. Správce daně uvedený postup vyhodnotil jako zneužití práva za účelem získání daňového zvýhodnění odporující ZDP, jelikož emise dluhopisů nebyla ekonomicky opodstatněná. Proto zvýšil základ daně daňového subjektu o vyplacené nákladové úroky ve zdaňovacím období r. 2014 o částku 1 930 764 Kč a ve zdaňovacím období r. 2015 o 1 882 994 Kč. Nákladové úroky na emisi dluhopisů v Kč upsaných Ing. B. byly správcem daně uznány jako daňově účinné.

13. Dodatečným platebním výměrem 1 (ze dne 10. 2. 2025 č. j. 840444/25/2004-52521-109164) byla daňovému subjektu za zdaňovací období 2014 doměřena DPPO ve výši 192 850 Kč a zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob ve výši 915 031 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 38 570 Kč a penále ve výši 1 % z částky doměřené daňové ztráty, tj. 9 151 Kč, tj. celkem ve výši 47 721 Kč.
14. Dodatečným platebním výměrem 2 (ze dne 21. 2. 2025 č. j. 1204840/25/2004-52521-109164) byla daňovému subjektu za zdaňovací období 2015 doměřena DPPO vyšší o částku 531 620 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 106 324 Kč.
15. Proti dodatečným platebním výměrům podal daňový subjekt odvolání.
16. Napadeným rozhodnutím (ze dne 17. 6. 2025 č. j. 16565/25/5200-11434-711938) žalovaný dodatečné platební výměry 1 a 2 potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že ačkoli daňový subjekt formálně postupoval podle § 24 odst. 1 ZDP, fakticky zejména úplatným postoupením pohledávky za společností I.C.W. EUROPE ve výši 580 000 € a pohledávky za společností TOP STORE ve výši 300 000 € na daňový subjekt a započtením vzájemných závazků bez faktické úhrady peněžních prostředků v rozporu s emisními podmínkami a smlouvami o upsání dluhopisů, nastolil umělé podmínky, které mu umožnily dosáhnout nelegitimní daňové výhody. V konání daňového subjektu lze spatřovat objektivní i subjektivní prvky zneužití práva, jelikož nastolením umělých podmínek transakce byla získána daňová výhoda, kterou by za standardních podmínek nemohl využít. Přitom ze všech okolností vyplývá, že hlavním účelem vydání dluhopisů je právě získání daňové výhody. Naplnění objektivní podmínky zneužití práva bylo shledáno v tom, že transakce realizované daňovým subjektem, zejména úplatným postoupením pohledávek, kdy daňový subjekt se stal novým věřitelem společností I.C.W. EUROPE a TOP STORE a se vznikem závazku za postoupení pohledávek měl zaplatit původním věřitelům v transakcích realizovaných Ing. P. K. a Ing. M. B. jako dlouholetým investorem, spolu s emisí (korunových) dluhopisů v exponovaném čase před změnou zákona, či s absencí zisku finančních prostředků pro rozvoj společnosti, a s nulovými finančními toky nahrazenými zápočty, je popřen základní smysl a účel daňově uznatelného nákladu podle § 24 odst. 1 ZDP. O tom, že v případě daňového subjektu došlo prokazatelně ke zneužití práva, svědčí subjektivní skutečnosti spočívající v propojenosti osob, čase emise dluhopisů před změnou zákona, chybějícím účelu emise dluhopisů v podobě získání cizího kapitálu, přičemž absentuje ekonomicky racionální důvod k zadlužení odvolatele, dále v parametrech dluhopisů, či způsobu jejich úhrady. Logickým závěrem plynoucím z popsanych transakcí je, že byly vytvořeny záměrně. Zainteresované fyzické osoby využily možnost upsat emitované dluhopisy ve výhodném daňovém režimu, zapojily je do svých aktuálních obchodních případů, využily situace s vidinou dosažení nezdaněného příjmu. V tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

jednání jsou spatřovány subjektivní kritéria zneužití práva, aspektu vědomého jednání za účelem získání daňové výhody. Hlavním (převažujícím) účelem vydání korunových dluhopisů bylo získání daňové výhody jak na straně emitenta v podobě nákladových úroků, tak na straně upisovatelů, tedy výhody v možnosti čerpat finanční prostředky úrokového charakteru ve výši nezávisající na reálné ekonomické situaci společnosti zdaněné nulovou sazbou. Kromě získání daňové výhody nelze v popsaném sledu činěných kroků žádný ekonomický přínos nalézt.

17. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou. Uplatněné námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů.
18. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nebyla seznámena se zjištěními žalovaného před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný k nepřezkoumatelnosti závěrů správce daně v bodech [114] až [118] napadeného rozhodnutí uvedl, z jakých zjištění, důkazů, a jakého výkladu § 24 odst. 1 ZDP dovedl uznatelnost úrokových nákladů z emise dluhopisů v Kč. Žalobkyni tato zjištění nebyla známa, ze zprávy o daňové kontrole nevyplývala. Žalovaný byl proto povinen ji se zjištěními seznámit podle § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), a umožnit jí se k nim vyjádřit. Žalovaný ji se zjištěními neseznámil, zatížil tak odvolací řízení vadou způsobilou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
19. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně tvrdí, že žalovaný ve věci nesprávně aplikoval ZDP. Pokud žalobkyně za účelem financování rozvoje své činnosti z cizích zdrojů využila některý z úvahu připadajících finančních úvěrových nástrojů (v daném případě úpis dluhopisů), byl správce daně povinen nejprve posoudit uznatelnost úroků z daného finančního úvěrového nástroje podle § 24 odst. 1 ZDP. Pokud správce daně dospěl k závěru, že úrokový náklad splňuje podmínky § 24 odst. 1 ZDP, byl povinen úrokový náklad dále posoudit podle příslušných zvláštních ustanovení § 25 ZDP, případně posoudit, zda nejsou naplněny podmínky aplikace § 23 odst. 7 ZDP, je-li prokázána spojenost osob provádějících posuzovanou transakci. Pokud správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla oprávněna zahrnout do základu daně částku odpovídající úrokům z dluhopisů upsaných panem Ing. P. K. z důvodu nesplnění testu nízké kapitalizace ve smyslu § 25 odst. 1 písm. w) ZDP, byl povinen žalobkyni neuznat tuto částku právě z tohoto důvodu, nikoli z důvodu údajného zneužití práva. Ze zprávy o daňové kontrole však není zřejmé, že by správce daně přistupoval k zákazu zneužití práva jako k prostředku *ultima ratio*, tedy že by jej uplatnil nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy právního řádu, zejména principem právní jistoty. Správce daně neaplikoval obecný princip zákazu zneužití práva jakožto prostředek *ultima ratio*, ale aplikoval jej v situaci, kdy ZDP umožňoval aplikovat jiná konkrétní zákonná ustanovení [§ 25 odst. 1 písm. w) ZDP]. Postup správce daně je proto nezákonný a má za následek nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Se závěrem žalovaného, že v daném případě nelze k aplikaci § 25 odst. 1 písm. w) ZDP přistoupit, není možné souhlasit, neboť aplikace § 25 odst. 1 písm. w) ZDP má přednost před aplikací institutu zneužití práva. Není pravdivé ani tvrzení žalovaného, podle kterého by měla být pro žalobkyni aplikace institutu zneužití práva výhodnější. Nesprávná aplikace institutu zneužití práva má pro žalobkyni negativní dopad k otázce případného promíjení příslušenství doměřené daně, i k otázce případného nároku na náhradu škody způsobené daňovým poradcem při zpracování daňového přiznání.
20. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami z doplnění odvolání ze dne 12. 6. 2025. Žalobkyně uvádí, že ve vyjádření k

výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 10. 2024 navrhla za účelem prokázání nabídky úpisu předmětných dluhopisů třetím osobám provedení důkazu výpověďmi osob jako svědků J. V., Ing. M. S. a M. S., které správce daně provedl. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že správce daně jejich výpovědi nezpochybňoval, přitom z jejich výpovědí vyplývá, že jmenovaní o emisi dluhopisů věděli a byla jim panem Ing. P. K. za žalobkyni učiněna nabídka na úpis těchto dluhopisů. Provedením jejich svědeckých výpovědí tak bylo prokázáno, že žalobkyně nabízela předmětné dluhopisy k úpisu nejen panu Ing. P. K. a panu Ing. M. B., ale i výše jmenovaným svědkům. Zjištění správce daně, že výše jmenovaní svědci o upsání dluhopisů nakonec neměli zájem, je pro posouzení předmětné věci irelevantní, neboť provedení svědecké výpovědi výše jmenovaných svědků bylo provedeno za účelem prokázání, že jim úpis předmětných dluhopisů byl žalobkyní nabídnut, a nikoli že předmětné dluhopisy upsali. Žalobkyně proto v doplnění odvolání namítala, že ze zprávy o daňové kontrole nijak nevyplývá, proč zjištění, že žalobkyně nabízela předmětné dluhopisy k úpisu přinejmenším výše jmenovaným svědkům, není pro posouzení uznatelnosti předmětných úrokových nákladů relevantní, a též není zřejmé, jak správce daně toto zjištění vyhodnotil v souvislosti s ostatními zjištěními z téhož a jiných důkazů. Dále žalobkyně v doplnění namítala nepřezkoumatelnost hodnocení důkazu provedeného výpověďmi výše jmenovaných svědků ze strany správce daně, stejně tak jako nepřezkoumatelnost závěru správce daně na str. 29 zprávy o daňové kontrole o tom, že ani svědecké výpovědi neprokázaly tvrzení žalobkyně, a též nepřezkoumatelnost závěru správce daně na str. 31 zprávy o daňové kontrole o tom, že výpověďmi svědků nebyly zjištěny nové skutečnosti, které by měly vliv na změnu výsledku kontrolního zjištění. K uvedené odvolací námitce žalovaný v bodu [106] napadeného rozhodnutí pouze zopakoval, že svědeckými výpověďmi nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti a nebylo jimi prokázáno, že žalobkyně obdržela dodatečné peněžní prostředky z (cizích) externích zdrojů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný s odvolacími námitkami uplatněnými v doplnění odvolání nijak nevypořádal.

21. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně má za to, že nebylo prokázáno zneužití práva. Správce daně v rámci daňové kontroly uznal za daňově účinné nákladové úroky z emise dluhopisů upsaných panem Ing. M. B. v měně Kč. V daňovém řízení naopak žalobkyně připustila neuznatelnost nákladových úroků z emise dluhopisů upsaných panem Ing. P. K. z důvodu testu nízké kapitalizace. Předmětem sporu je tak pouze uplatnění nákladových úroků z dluhopisů upsaných panem Ing. M. B. v objemu 580 000 ks za emisní cenu 580 000 € jako daňově uznatelných nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP, resp. otázka, zda v rámci daňového řízení správce daně prokázal, že došlo ke splnění podmínek aplikace institutu zneužití práva.
22. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí se žalovaným v bodu [62] napadeného rozhodnutí, že kontrolní zjištění se týkala pouze úrokových nákladů pocházejících z emise dluhopisů v měně € (ve výši 580 000 € a 300 000 €) a žádná jiná kontrolní zjištění správce daně nejsou předmětem doměření daně. Podle žalobkyně se kontrolní zjištění týkala úrokových nákladů pocházejících z emise dluhopisů v měně € i úrokových nákladů pocházejících z emise dluhopisů v měně Kč, tj. nákladových úroků z upsaných dluhopisů emitovaných žalobkyní ve výši 5 000 000 Kč. Kontrolní zjištění k úrokovým nákladům pocházejícím z emise dluhopisů v měně Kč žalovaný shrnuje v bodech [114] až [118] napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že tato kontrolní zjištění správce daně neuvedl ve zprávě o daňové kontrole, byla vadou, kterou žalobkyně namítala v rámci odvolání. Skutečnost, že úrokové náklady pocházející z emise dluhopisů v měně Kč nejsou předmětem doměření, neznámá, že orgány finanční správy nejsou povinny ve vztahu k těmto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

úrokovým nákladům uvést svá kontrolní zjištění. Snaha žalovaného popírat, že by úrokové náklady pocházející z emise dluhopisů v měně Kč byly předmětem kontrolních zjištění, je zřejmě proto, aby žalovaný nemusel odůvodnit, proč považuje nákladové úroky z emise dluhopisů v měně Kč upsané panem Ing. M. B. za uznatelné, ale nákladové úroky z emise dluhopisů v měně € upsané tímž jmenovaným už nikoliv.

23. *V šestém žalobním bodu* žalobkyně namítá nesprávné hodnocení důkazů. Z provedeného dokazování vyplývá, že dluhopisy v měně Kč i dluhopisy v měně € byly emitovány žalobkyní za shodných emisních podmínek a byly upsány tímž upisovatelem (Ing. M. B.) za účelem získání finančních prostředků na úhradu emisního kurzu dluhopisů emitovaného společností I.C.W. EUROPE, mateřskou společností žalobkyně. Finanční prostředky, které mateřská společnost žalobkyně emisí dluhopisů získala, byly touto mateřskou společností investovány do projektů v České republice a na Slovensku. Vzhledem k tomu, že žalobkyně emitovala dluhopisy v měně Kč i dluhopisy v měně € s úrokovou sazbou 7,8 % p. a. a upsala dluhopisy mateřské společnosti s úrokovou sazbou 8,8 % p. a., získala emisí dluhopisů a následným úpisem dluhopisů mateřské společnosti výnos 1 % p. a. Pokud jediným zjištěným rozdílem mezi žalobkyní emitovanými dluhopisy v měně Kč a měně € je skutečnost, že emisní kurz dluhopisů v měně € byl uhrazen zápočtem a emisní kurz v měně Kč na bankovní účet, je předmětem sporu otázka, zda úhrada emisního kurzu zápočtem, je rozhodnou skutečností pro závěr orgánů finanční správy o zneužití práva. Závěr žalovaného, že nákladové úroky z emise dluhopisů v měně € upsané panem Ing. M. B. jsou daňově neúčinné pouze z důvodu úhrady emisního kurzu zápočtem, je tudíž neobhájitelný a nezákonný.
24. *V sedmém žalobním bodu* žalobkyně považuje závěr žalovaného o nezískání finančních prostředků z cizích zdrojů v souvislosti s emisí dluhopisů upsaných panem Ing. M. B. v objemu 580 000 ks za emisní cenu 580 000 € za nesprávný a nezákonný. Pokud žalovaný v bodu [88] napadeného rozhodnutí nově tvrdí, že o nezaujatosti Ing. M. B. lze úspěšně pochybovat, pak žalovaný jmenovaného hodnotí odlišně od správce daně. Byl proto povinen se svým hodnocením seznámit žalobkyni před vydáním napadeného rozhodnutí. Mezi žalobkyní a žalovaným není spor, že holding, jehož byla žalobkyně součástí, získal od pana Ing. M. B. dne 24. 7. 2012 finanční prostředky ve výši 580 000 €. Nebýt emise dluhopisů, byl by holding, jehož byla žalobkyně součástí, povinen tuto částku vrátit Ing. M. B. nejpozději dne 31. 7. 2014. Emisí dluhopisů v měně € došlo k faktickému odkladu s vrácením finančních prostředků v uvedené výši a jejich ponechání v holdingu za účelem dalšího financování projektů holdingu. Přes výše uvedená skutková zjištění dospěl žalovaný k nesprávnému závěru, že emise uvedených dluhopisů nepřinesla žalobkyni žádné finanční prostředky. Podle žalobkyně, pokud by emise dluhopisů nepřinesla žalobkyni žádné finanční prostředky, výdaj na předmětné nákladové úroky by nebyl uznatelným podle § 24 odst. 1 ZDP. Správce daně ani žalovaný nezpochybnili vznik, existenci ani výši na postoupené pohledávky ve výši 580 000 € za společností I.C.W. EUROPE. Ze zprávy o daňové kontrole ani z napadeného rozhodnutí nevyplývá, podle jaké úvahy orgány finanční správy dospěly k závěru, že pokud k úhradě emisního kurzu dojde zápočtem (nadto s nespojenou osobou), a nikoli bankovním převodem, není výdaj na nákladové úroky uznatelným výdajem. Závěr orgánů finanční správy, že emise předmětných dluhopisů údajně nepřinesla žalobkyni žádné finanční prostředky, je tudíž v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Žalobkyně k tomu odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2024 č. j. 8 Af 14/2023-119.
25. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí jako nedůvodné.

26. Žalovaný uvedl, že mu nevznikla povinnost postupu podle § 115 odst. 2 daňového řádu, podle něhož je povinen seznámit daňový subjekt s hodnocením nově provedených důkazů či se změnou právního názoru, je-li změna v neprospěch daňového subjektu. V odvolacím řízení žádné nové dokazování vedeno nebylo, žalovaný vycházel ze skutečností známých, tedy že emisní kurz za dluhopisy v měně Kč byl uhrazen žalobkyni bezhotovostní platbou a z tvrzení žalobkyně o účelu emise. Právní hodnocení o tom, že úrokové náklady byly akceptovány za náklady podle § 24 odst. 1 ZDP, nepředstavovalo v daňovém řízení žádné novum či překvapivou změnu. Přisvědčení o daňové uznatelnosti ve zprávách o daňové kontrole výslovně zaznívá a je i implicitně podpořeno závěry učiněnými ve vztahu k dluhopisům emitovaným v měně €, jimiž žalobkyně žádné finanční prostředky nezískala. Žalovaný žádný nový právní názor nevyslovil.
27. Žalovaný poukazuje na to, že k námitkám ohledně nesprávné aplikace ZDP se vyjadřoval v bodech [111] až [113] napadeného rozhodnutí. V nich v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2024 č. j. 5 Afs 195/2022-51 vyložil, že k aplikaci § 25 odst. 1 písm. w) ZDP nebylo možno přistoupit, protože z důvodu konstatovaného zneužití práva nešlo o ekonomicky opodstatněné výdaje. Poukázal na to, že z hlediska výsledku daňového řízení by případnou aplikací § 25 odst. 1 písm. w) ZDP nedošlo k žádné změně, a že procesně se nacházela žalobkyně v souvislosti s tímto směřováním řízení ve výhodnější pozici, neboť to byl správce daně, kdo musel prokázat skutečnosti nezbytné pro vyslovení uvedeného závěru. Doplnil, že z kontextu argumentace žalobkyně vyplývá, že žalobkyně si charakter ultima ratio vysvětluje tak, že správce daně, resp. daňové orgány, má nejprve zkoumat, zda zamýšlený právní důsledek konkrétního (právo zneužívajícího) jednání nemůže eliminovat aplikací nějakého ustanovení (psaného) práva, a poté přistoupit k prokazování zneužití práva. Žalovaný se s takovým pojetím neztotožňuje. Označení ultima ratio míří spíše na intenzitu jednání samotného a na vyžadovaný důkazní standard ze strany správních orgánů než na prostou otázku případné aplikační přednosti. Žalovaný shrnul, že správce daně se případnou aplikací speciálních ustanovení pro posouzení uznatelnosti předmětných nákladů nezabýval proto, že zjistil a doložil, že došlo ke zneužití práva, pro které nemohou být předmětné náklady z podstaty věci daňově relevantní. Nebyl důvod zkoumat všechny možné zákonné parametry uznatelnosti nákladů, která tím byla zcela vyloučena.
28. Žalovaný ohledně vypořádání odvolacích námitek z doplněného odvolání připomněl, že žalobkyně navrhla osoby ke svědecké výpovědi v reakci na dosavadní výsledek kontrolních zjištění. Bylo to v momentě, když správce daně již zformuloval konkrétní závěr a podložil jej důkazy se zjištěními v daňové kontrole provedenými. Takový důkazní návrh byl učiněn již za určité důkazní situace, kdy správce daně žalobkyni vyjevil své hodnocení účelového a umělého charakteru dotčeného řetězce transakcí, konstatoval absenci ekonomického opodstatnění úpisu dluhopisů v měně € a nenaplnění (již tak obecně vytyčeného) cíle emise, která měla spočívat v získání prostředků k dalšímu rozvoji podnikání. Svědecké výpovědi jmenovaných svědků přinesly zjištění, že o předmětné emisi dluhopisů svědci věděli, resp. dluhopisy v měně € jim byly nabídnuty k úpisu, toho nevyužili. Z jejich výpovědí nevyplývalo nic, co by vyvracelo dosavadní závěry správce daně, na které žalobkyně tímto návrhem reagovala. Dosavadní výsledek kontrolního zjištění ale nespočíval v tvrzení, že důkazem zneužití práva je samotná neveřejná emise předmětných dluhopisů. Je tudíž evidentní, že svědecké výpovědi nevyvrátily dosavadní podložené závěry správce daně, jak správce daně vyjádřil v závěru str. 31 obou zpráv. Žalovaný v bodě [106] napadeného rozhodnutí vysvětlil, že výpověďmi svědků nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které

by měly vliv na změnu výsledku kontrolního zjištění, resp. na změnu stanovené daně, tj. takové, které by správce daně zpochybňoval.

29. Žalovaný k odkazu žalobkyně na formulaci v bodu [62] napadeného rozhodnutí uvedl, že z kontextu, v jakém bylo uvedené vysloveno, i z kontextu kontrolních úkonů správce daně je evidentní, že byl míněn kontrolní nález jako podklad pro doměření daně. Správce daně nejprve obecně zmapoval celou „dluhopisovou“ situaci, v níž popsal i okolnosti týkající se emise dluhopisů v Kč, následně se věnoval toliko emisi dluhopisů v €, neboť u nich zjistil složitou konstrukci, pomocí níž bylo dosaženo umělého vytvoření podmínek pro úhradu emisního kurzu zápočtem. Všechny správce daně vydané výzvy i dosavadní výsledek kontrolního zjištění se týkaly pouze emise dluhopisů v měně € a okolností úhrady emisního kurzu.
30. Žalovaný k námitkám nesprávného hodnocení důkazů uvedl, že ve vztahu k úhradě emisního kurzu nebyl pro prokázání zneužití práva významnou okolností jen samotný způsob úhrady započtením pohledávek, nýbrž také to, že pro takový postup byly záměrně a uměle vytvořeny podmínky, jejich výsledkem bylo, že žalobkyně emisí dluhopisů žádné prostředky nezískala. K tomu přistupovaly další okolnosti týkající se emise, komplexně popsané a vyložené správcem daně i žalovaným. Podstatou sporu rozhodně není, zda je platba zápočtem sama o sobě důkazem o zneužití práva. Zde je důkazem o zneužití práva zjevná účelovost jednání žalobkyně, jímž vytvořila umělé podmínky pro formální vznik daňové výhody. Důkazem oné účelovosti a absence ekonomické racionality je, že žalobkyně žádné nové využitelné finanční prostředky nezískala, jen pohledávky za spřízněnými společnostmi za cenu svého zadlužení.
31. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez nařízení jednání, jelikož žalovaný s tímto projednání věci výslovně souhlasil a žalobkyně se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřila, souhlasila proto konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
32. Soud neshledal podanou žalobu důvodnou.
33. Soud úvodem vypořádání žalobní argumentace připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu příležitostně uvádí Ústavní soud „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43 nebo ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108). Stejně závěry se pak vztahují i k rozhodování

druhostupňového správního orgánu. Soud v intencích ustálené rozhodovací praxe správních soudů uvádí, že žalovaný nemusel reagovat na každý dílčí argument žalobkyně, přesto všechny námitky řádně vypořádal.

34. Předně je třeba konstatovat, že mezi účastníky řízení není sporné, že žalobkyně v roce 2012 emitovala 50 000 000 ks dluhopisů v zaknihované podobě s nominální cenou 1 Kč/ks a 2 000 000 ks dluhopisů v listinné podobě s nominální cenou 1 €/ks, a z emise dluhopisů v Kč upsal Ing. M. B. dluhopisy v počtu 5 000 000 ks a z emise dluhopisů v € upsal Ing. M. B. dluhopisy v počtu 580 000 ks a Ing. P. K. v počtu 300 000 ks.
35. Podstatou sporu mezi účastníky je uplatnění nákladových úroků z dluhopisů v € emitovaných žalobkyní a upsaných Ing. M. B. a Ing. P. K. jako daňově uznatelných nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP, tudíž zda došlo ke zneužití práva žalobkyní v souvislosti s jejich uplatněním.
36. *V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá, že jí žalovaný neseznámil se zjištěními uvedenými pod body [114] až [118] napadeného rozhodnutí, jak mu ukládá § 115 odst. 2 daňového řádu.*
37. *Podle § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.*
38. Smyslem citované právní úpravy je zamezit vydávání překvapivých rozhodnutí a poskytnout daňovému subjektu prostor k účinné obraně jeho práv. Podle uvedeného ustanovení je odvolací orgán povinen seznámit daňový subjekt se skutkovým či právním hodnocením a umožnit vyjádřit se k němu, pokud 1) provedl v rámci odvolacího řízení dokazování, nebo 2) dospěl k odlišnému právnímu názoru a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. V nynější věci žalobkyně namítá, že žalovaný ji neseznámil se zjištěními pod body [114] až [118] napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, z jakých zjištění, důkazů a z jakého výkladu § 24 odst. 1 ZDP byla dovozena uznatelnost úrokových nákladů z emise dluhopisů v Kč.
39. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný se pod body [114] až [118] napadeného rozhodnutí zabýval odvolacími námitkami žalobkyně o absenci odůvodnění u úrokových nákladů z emise dluhopisů v Kč a uvedl: „[114] Odvolací orgán k odvolací námitce ve věci absence odůvodnění úrokových nákladů správcem daně uznaných jako daňově účinné vynaložené v souvislosti s emisí dluhopisů v měně CZK uvádí, že správce daně dovodil uznatelnost daňového nákladu z důvodu faktického uhrazení emisního kurzu upisovatelem Ing. B. ve výši 5 mil. Kč v souladu s emisními podmínkami a smlouvou o úpisu dluhopisů v měně CZK. Daňový subjekt v daňové kontrole prokázal, že došlo k faktické úhradě upsaných korunových dluhopisů, když správci daně předložil důkazní prostředky, které tvrzení daňového subjektu jednoznačně potvrdily. Důkazem o prokázání tvrzení daňového subjektu je částečný, anonymizovaný bankovní výpis z běžného účtu Ing. B. (viz podání evid. pod č. j. 8659113/21 dne 12. 11. 2021) a ověřený předložením bankovního výpisu z běžného účtu vedeného pro daňový subjekt v měně CZK s tím, že dne 24. 6. 2013 byla na předmětný účet emitenta připsána částka ve výši 5 mil. Kč (viz podání evid. pod č. j. 297788/22 dne 17. 1. 2022).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

[115] Je tedy třeba prvotně vyhodnotit, zda úrokový náklad je nákladem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů v kontrolovaném zdaňovacím období naplňující podmínky daňové účinnosti dané § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V souladu s tímto ustanovením a opakovaně judikovanými závěry jde o daňově účinný náklad (výdaj) tehdy, jsou-li naplněny tyto čtyři podmínky: 1) výdaj byl skutečně vynaložen, 2) byl vynaložen v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3) byl vynaložen v dotčeném zdaňovacím období, 4) zákon stanoví, že jde o daňově účinný výdaj.

[116] Vyjádřením daňového subjektu dne 13. 7. 2022 (č. j. 6178950/22) daňový subjekt uvedl, že z reálně inkasovaných finančních prostředků měl financovat projekt peletovací linky pro společnost Vostok s.r.o., IČ: 47165057, se sídlem v obci Želovce na Slovensku. Dne 25. 6. 2013 byla tato částka, tj. 5 mil. Kč poukázána na běžný účet mateřské společnosti jako záloha na úhradu dluhopisů, které se daňový subjekt chystal od mateřské společnosti upsat, a jejichž prostřednictvím byla finančně podpořena výstavba peletovací linky. Není tedy pochyb o tom, že k úhradám částky 5 mil. Kč docházelo fakticky, a to bezhotovostním platebním stykem, v souladu s emisními podmínkami.

[117] V nyní řešeném případě je postaveno najisto, že výdaj byl skutečně vynaložen, jelikož úroky byly zaúčtovány a skutečně vypláceny. První a třetí podmínka byla tedy naplněna. Vzhledem ke skutečnosti, že zdroje z dluhopisů upsaných Ing. B. byly využity k pořízení dluhopisů upsaných daňovým subjektem a následně k financování uvedeného projektu peletovací linky, což v obecné rovině pro daňový subjekt znamená potenciál dosažení/zajištění příjmů plynoucích od mateřské společnosti, byla naplněna také druhá podmínka. V případě čtvrté podmínky platí, že úroky z úvěrového finančního nástroje, pokud byl využit za účelem získání či udržení zdanitelných příjmů, jsou nákladem daňově účinným. Odvolací orgán tedy v návaznosti na obsah spisového materiálu shledává naplnění podmínek daňové uznatelnosti ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů za prokázané.

[118] Odvolací orgán uzavírá, že v daném případě byla naplněna podmínka dodatečného získání peněžních prostředků, které byly použity v souladu s tvrzeními daňového subjektu. Správce daně postupoval dle platné právní úpravy i v souladu s judikaturou správních soudů a po právu posoudil, že úrokové náklady ve výši 5 000 000,- Kč byly vynaloženy dle § 24 odst. 1 daňového řádu oprávněně. Ze zprávy absence odůvodnění uznatelnosti nákladových úroků ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů není patrná.“

40. Z citovaného vyplývá, že žalovaný k odvolacím námitkám žalobkyně podrobně vyložil, proč nákladové úroky z dluhopisů v Kč (a nikoli v €) upsané Ing. M. B. byly správcem daně uznány jako daňově účinné. Soud ověřil, že skutečnosti popsané žalovaným v napadeném rozhodnutí vychází ze zpráv o daňové kontrole, na jejichž stranách 9 až 11 a 15 až 17 správce daně popsal okolnosti emise předmětných dluhopisů a úhradu emisního kurzu. Na str. 29 pak správce daně uzavřel, že „uznal jako daňově účinné úroky z emise dluhopisů I.C.W.CZ. 7,80/32 ze dne 12.06.2013, kterou upsal z celkového objemu (tj. 50 000 000 ks) emitovaných dluhopisů v měně CZK pan Ing. M. B., [...] v objemu 5 000 000 ks zaknihovaných dluhopisů za emisní cenu 5 000 000 Kč.“ Ke shodnému závěru ohledně daňové účinnosti úrokových nákladů z emise dluhopisů v Kč upsaných Ing. M. B. následně dospěl i žalovaný v napadeném rozhodnutí, jak je zřejmé z výše citované části. Zároveň soud dodává, že v odvolacím řízení nebylo k této otázce (ani otázkám jiným) provedeno žalovaným žádné dokazování, jak je zřejmé z obsahu spisového materiálu (popsaného soudem výše).
41. Žalovaný v odvolacím řízení neprovedl žádné nové důkazy, při svém rozhodování vycházel ze správního spisu. Nebyl proto povinen postupovat podle § 115 odst. 2 věty první daňového

řádu. Kromě toho žalobkyně ani neoznačuje, jaké důkazy podle ní měly být v odvolacím řízení nově provedeny.

42. Soud dodává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl ke shodnému právnímu názoru jako správce daně, a to, že nákladové úroky z dluhopisů v Kč upsané Ing. M. B. byly daňově účinné. Závěry žalovaného nelze považovat ani za odlišný právní názor ve smyslu § 115 odst. 2 věty druhé daňového řádu, natož v neprospěch žalobkyně, což ostatně žalobkyně ani netvrdí, žalovaný tudíž neměl povinnost postupovat podle § 115 odst. 2 daňového řádu. První žalobní bod není důvodný.
43. *Ve druhém žalobním bodu žalobkyně tvrdí, že žalovaný nesprávně aplikoval ZDP. Podle žalobkyně byl správce daně povinen nejprve posoudit uznatelnost úroků z daného finančního úvěrového nástroje podle § 24 odst. 1 ZDP, a pokud by shledal, že úrokový náklad splňuje podmínky § 24 odst. 1 ZDP, byl povinen úrokový náklad dále posoudit podle příslušných zvláštních ustanovení § 25 ZDP, nikoliv aplikovat institut zákazu zneužití práva. Konkrétně žalobkyně tvrdí, že pokud správce daně shledal, že žalobkyně nebyla oprávněna zahrnout do základu daně částku odpovídající úrokům z dluhopisů upsaných panem Ing. P. K. z důvodu nesplnění testu nízké kapitalizace podle § 25 odst. 1 písm. w) ZDP, byl povinen žalobkyni neuznat tuto částku právě z tohoto důvodu, a nikoli z důvodu údajného zneužití práva. Podle žalobkyně nepřistupoval žalovaný k zákazu zneužití práva jako institutu ultima ratio.*
44. *Podle § 24 odst. 1 ZPD výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.*
45. Z uvedeného vyplývá, že daňový subjekt si od základu daně může odečíst pouze výdaje, které splňují podmínky podle § 24 odst. 1 ZDP. To znamená, že musí sloužit k dosažení, zajištění nebo udržení příjmů, které musí být zdanitelné, jejich vynaložení musí být poplatníkem prokázano, a výdaje musí být uplatněny ve výši stanovené ZDP a zvláštními předpisy, a nelze je uplatnit opakovaně.
46. *Podle § 25 odst. 1 písm. w) ZDP za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména finanční výdaje (náklady), kterými se pro účely tohoto zákona rozumí úroky z úvěrových finančních nástrojů a související výdaje (náklady), včetně výdajů (nákladů) na obstarání, zpracování úvěrů, poplatků za záruky, pokud je věřitel osobou spojenou ve vztahu k dlužníkovi (§ 23 odst. 7), a to ve výši finančních výdajů (nákladů) z částky, o kterou úhrn úvěrových finančních nástrojů od spojených osob v průběhu zdaňovacího období nebo období, za něž se podává daňové přiznání, přesahuje šestinásobek výše vlastního kapitálu, je-li příjemcem úvěrového finančního nástroje banka nebo pojišťovna, nebo čtyřnásobek výše vlastního kapitálu u ostatních příjemců úvěrových finančních nástrojů.*
47. Lze konstatovat, že § 25 odst. 1 ZDP je speciální k § 24 odst. 1 ZDP. Vymezuje výdaje, které i přes splnění podmínek obecného § 24 odst. 1 ZDP, nelze daňově akceptovat. I když výdaje splňují podmínky § 24 odst. 1 ZDP, nemusí být daňově uznatelné, naplňují-li ust. § 25 odst. 1 ZDP.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

48. V dané věci z bodů [74] až [82] napadeného rozhodnutí vyplývá, žalovaný shledal naplnění formálních podmínek § 24 odst. 1 ZDP, dospěl však k závěru, že došlo ke zneužití práva žalobkyní, neboť nebyla dána racionalita a ekonomická opodstatněnost či smyslnost výdajů v podobě nákladových úroků emitovaných dluhopisů.
49. Zákaz zneužití práva byl historicky ve své podstatě nepsaným obecným principem právním. Teprve s účinností od 27. 3. 2019 byla zásada zákazu zneužití práva zakotvena výslovně v daňovém řádu. Podle § 8 odst. 4 daňového řádu *při správě daní se nepřiblíží k právnímu jednání a jiným skutečnostem rozhodným pro správu daní, jejichž převažujícím účelem je získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu.*
50. Zákaz zneužití práva umožňuje orgánu aplikujícímu právo neposkytnout ochranu jednání spočívajícímu ve zneužití textu zákona pro dosažení jím nepředpokládaného cíle. Jedná se o situaci, *„kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005 č. j. 1 Afs 107/2004-48). *„Výchozí svoboda jednání jednotlivce nalézá svých hranic nejenom v zákonem stanovených případech, ale také v krajních případech zneužití práva. Zároveň však musí být úmyslné jednání směřující ke zneužití práva dostatečně prokázáno, neboť se jedná o výjimečný postup (ultima ratio) a musí mu předcházet aktivita správního orgánu směřující ke zjištění, že právo bylo skutečně zneužito“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2023 č. j. 2 As 17/2023-23). Při posuzování případů, ve kterých mohlo dojít ke zneužití práva, je tudíž třeba *„pečlivě rozlišovat situaci, kdy daňový subjekt volí z různých do úvahy přicházejících alternativ, které mají svůj samostatný smysl, tu, která je pro něho daňově nejvýhodnější, což je legitimní, právem aprobovaný postup, od situace, kdy právě jediným smyslem dané činnosti či transakce je získání nelegitimního daňového zvýhodnění“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007 č. j. 1 Afs 35/2007-108). Podmínky aplikace tohoto institutu spočívají v prokázání objektivního a subjektivního kritéria. Soudní dvůr EU uvedl, že *„důkaz o zneužití vyžaduje souhrn objektivních okolností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného touto právní úpravou, a subjektivní znak spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy tím, že jsou uměle vytvořeny podmínky vyžadované pro její získání“* (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2019 ve spojených věcech C-116/16 a C-117/16, T Danmark a Y Denmark Aps, bod 97; srov. též jeho rozsudky ze dne 14. 12. 2000 ve věci C-110/99, Emsland-Stärke, a ze dne 21. 2. 2006 ve věci C-255/02, Halifax).
51. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2024 č. j. 5 Afs 195/2022-51 ke vztahu § 24 odst. 1 ZDP a institutu zákazu zneužití práva dovodil, že *„ve vztahu k § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a institutu zneužití práva nelze stanovit jasnou a zřetelnou hranici (jak tento soud poznamenal v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, „právo není matematika“). V praxi se může stát, že z formálního hlediska je § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů naplněn (jde o řádně zaúčtovaný náklad typově obvykle uznávaný, který vznikl na základě existující smlouvy a příslušná částka byla skutečně vynaložena), ovšem z celého širšího kontextu provedených operací je zřejmé, že účel daného ustanovení (tedy zdanění příjmů po odečtení nákladů skutečně smyslně vynaložených v souvislosti s podnikáním) nebyl v důsledku umělého vytvoření podmínek naplněn. Jak uvádí též komentář k zákonu o daních z příjmů, [z]ákon o daních z příjmů vychází z předpokladu, že ekonomické subjekty, zejm. podnikatelské, se chovají ekonomicky racionálně; za ekonomicky racionální chování se považuje dosažení zisku. Zákon tak má za to, že podnikatel své daňově relevantní příjmy a výdaje váže k takovým*

aktivitám, které dávají z ekonomického hlediska smysl, tedy budou prováděny za účelem dosažení zisku‘ (PELC, V. § 24 [Předmět výdajů]. In: PELC, V. Daně z příjmů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 331.). Z judikatury k § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů vyplývá, že správci daně nepřísluší hodnotit výhodnost konkrétních podnikatelských rozhodnutí daňových subjektů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 10 Afs 118/2021-74) a že výdaje (náklady) lze považovat za daňově neuznatelné pouze v případě, že by byl podnikatelský záměr zcela iracionální či od počátku neuskutečnitelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 13/2015-30). Pokud však je z okolností případu zřejmé, že došlo k sérii transakcí, které by z ekonomického hlediska nedávaly smysl (či byly pro daňový subjekt dokonce nevýhodné), správce daně má možnost prokázat, že ve skutečnosti došlo ke zneužití práva a nárok na uplatnění daného výdaje (nákladu) odeprít. Nejvyšší správní soud dále podotýká, že pokud by správce daně z důvodu ekonomické neopodstatněnosti dovodil nesplnění podmínek § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, výsledek by byl tentýž: došlo by k doměření daně v důsledku neuznání úroků ze sporné půjčky. Právní hodnocení daňových orgánů, tedy uznání naplnění formálních podmínek zákona a prokazování zneužití práva, bylo pro stěžovatele výhodnější, neboť došlo k přenesení důkazního břemene na správce daně. Lze shrnout, že institut zneužití práva je možné aplikovat v souvislosti s daní z příjmů, a to i tehdy, pokud správce daně konstatoval naplnění formálních podmínek § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.“

52. Soud konstatuje, že v dané věci žalovaný postupoval v souladu s uvedenou judikaturou, neboť dospěl k závěru, že byť žalobkyně formálně splnila podmínky § 24 ZDP, materiální výsledek jejího jednání byl v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy, a tedy že došlo ke zneužití práva žalobkyní. Možnost takového postupu orgánů finanční správy vyplývá z výše citované judikatury. Žalovaný, resp. správce daně, se přitom zabýval naplněním objektivního i subjektivního hlediska zneužití práva, přičemž důvody naplnění obou hledisek řádně a srozumitelně popsal.
53. Nelze tudíž přistoupit na argumentaci žalobkyně, že žalovaný měl daňovou neúčinnost předmětných výdajů posoudit nejprve podle § 25 odst. 1 ZDP, resp. podle § 25 odst. 1 písm. w) ZDP, a až v případě, že by nebyly naplněny podmínky předmětného ustanovení vymezujícího výdaje, které nelze uznat pro daňové účely nelze, se měl zabývat otázkou zneužití práva. Za situace, kdy nebyl dán racionální ekonomický smysl a účel § 24 odst. 1 ZDP a podmínky předmětného ustanovení tak byly splněny pouze formálně, a nikoliv materiálně, nebylo na místě posuzovat, zda byly naplněny důvody podle § 25 odst. 1 ZDP, resp. podle § 25 odst. 1 písm. w) ZDP. Splněním podmínek nízké kapitalizace podle § 25 odst. 1 písm. w) ZDP by bylo možné se zabývat pouze za předpokladu, byl-li by naplněn racionální ekonomický smysl a účel podle § 24 odst. 1 ZDP. Ekonomické opodstatnění výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP představuje vstupní materiální předpoklad, až v případě jeho splnění lze řešit omezení podle § 25 odst. 1 písm. w) ZDP. Jinými slovy, pokud by k emisi dluhopisů došlo za účelem krytí ekonomicky opodstatněných výdajů žalobkyně, bylo by na místě posuzovat, zda nebyla porušena pravidla nízké kapitalizace. Jelikož však neexistovaly žádné ekonomicky opodstatněné výdaje pro emisi dluhopisů, nebylo možné k aplikaci § 25 odst. 1 písm. w) ZDP vůbec přistoupit. Uvedené konstatoval již žalovaný pod bodem [111] napadeného rozhodnutí, v němž přílehlavě vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2024 č. j. 5 Afs 195/2022-51. Žalovaný uvedl, že „lze daňovému subjektu přisvědčit v tom, že § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů je pravidlem speciálním a v případě splnění jeho podmínek nemůže správce daně dovozovat, že daňový subjekt zneužil právo tím, že použil úvěrový finanční nástroj namísto zvýšení vlastního kapitálu. Správce daně však v nyní řešené kauze netvrdil, že mělo dojít ke zvýšení základního

kapitálu. Správce daně zpochybňoval smysluplnost celé série transakcí, zejména úplatného postoupení pohledávek 1 a 2 na daňový subjekt oproti vzniku závazku za jejich postoupení původním věřitelům a následným zápočtem se závazky upisovatelů uhradit emisní kurz emitovaných dluhopisů v měně EURO. Za předpokladu, že by byl naplněn racionální ekonomický smysl a účel § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, bylo by namíste posuzovat, zda takovou transakcí realizovanou mezi spojenými osobami nebyla porušena pravidla nízké kapitalizace. Jelikož však ve skutečnosti neexistovaly žádné ekonomicky opodstatněné výdaje, které by provedené transakce odůvodnily, k aplikaci § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů nelze vůbec přistoupit (srov. rozs. NSS ze dne 26. 7. 2024, č. j. 5 Afs 195/2022-51).“

54. Z citovaného je zřejmé, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedospěl k závěru, že žalobkyně nebyla oprávněna zahrnout do základu daně částku odpovídající úrokům z dluhopisů upsaných panem Ing. P. K. z důvodu nesplnění testu nízké kapitalizace ve smyslu § 25 odst. 1 písm. w) ZDP, byť se to snaží žalobkyně v podané žalobě mylně navodit. Žalovaný jasně konstatoval, že k posouzení podmínek nízké kapitalizace podle § 25 odst. 1 písm. w) ZDP nemohl v dané věci přistoupit, neboť nebyl naplněn racionální ekonomický smysl a účel podle § 24 odst. 1 ZDP. Žalovaný tudíž vysvětlil, proč nebylo možné § 25 odst. 1 písm. w) ZDP ve věci aplikovat. Napadené rozhodnutí tak není v tomto ohledu nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobkyně.
55. Soud k tomuto doplňuje, že institut zákazu zneužití práva jako prostředek ultima ratio nelze vykládat tak, jak činí žalobkyně. Zákaz zneužití práva coby prostředek *ultima ratio* plní funkci záchranné brzdy pro případ, že by konkrétní pravidla byla využívána v rozporu s jejich smyslem a účelem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015 č. j. 9 Afs 57/2015-120). Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010 č. j. 1 As 70/2008-74 „*zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává.*“ Ve smyslu citovaného musí být úmyslné jednání směřující ke zneužití práva dostatečně prokázáno a musí mu předcházet aktivita správního orgánu směřující ke zjištění, že právo bylo skutečně zneužito (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2023 č. j. 2 As 17/2023-23). Tedy, princip ultima ratio ve vztahu k aplikaci institutu zákazu zneužití práva je třeba chápat jako určitý důkazní standard ze strany finančního orgánu. Jinými slovy, finanční orgán může konstatovat, že v konkrétním případě došlo ke zneužití práva při uplatnění výdajů jako daňově účinných, bude-li to mít spolehlivě doloženo, jinak musí považovat uplatněné výdaje za daňově účinné. Naopak nelze princip ultima ratio chápat tak, jak to činí žalobkyně, že by před aplikací zákazu zneužití práva měly přednost veškeré jiné důvody neuznání uplatněných výdajů jako daňově účinných.
56. Jak soud konstatoval výše, správce daně nemohl přistoupit k posouzení podmínek podle § 25 odst. 1 písm. w) ZDP, neboť v daném případě nebyl naplněn racionální ekonomický smysl a účel podle § 24 odst. 1 ZDP. Materiálně nedošlo k naplnění podmínek podle § 24 odst. 1 ZDP.
57. K tvrzení žalobkyně, že aplikace institutu zákazu zneužití práva má negativní dopad do případného promíjení příslušenství doměřené daně či ve vztahu k otázce případného nároku na náhradu škody způsobené daňovým poradcem, soud uvádí, že tato tvrzení jsou irelevantní, nemohou nikterak ospravedlnit jednání, jímž prokazatelně došlo ke zneužití práva. Finanční orgány nemohou přistoupit k aplikaci jiného, podle žalobkyně přílehlavějšího důvodu pro neuznání daňové účinnosti uplatněných výdajů jen na základě

nepodložených tvrzení o zásahu do právní sféry žalobkyně. Nadto soud ve shodě s výše citovanou judikaturou upozorňuje, že situace, kdy bylo správním orgánem prokazováno zneužití práva, byla pro žalobkyni procesně výhodnější, neboť to byl správce daně, kdo nesl břemeno stran prokázání zneužití práva žalobkyní. Druhý žalobní bod není důvodný.

58. *Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítá, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami uvedenými v doplnění odvolání ze dne 12. 6. 2025, a to s otázkami, z jakého důvodu považoval správce daně za irrelevantní zjištění učiněná na základě výpovědí svědků V., S. a S. o tom, že žalobkyně jim nabízela předmětné dluhopisy k úpisu, či jak správce daně toto zjištění vyhodnotil v souvislosti s ostatními zjištěními, dále otázku nepřezkoumatelnosti hodnocení výpovědí dotčených svědků a závěru správce daně na str. 29 a 31 zprávy o daňové kontrole ohledně vlivu na změnu výsledku kontrolního zjištění.*
59. Soud k uplatněné skupině námitek ověřil, že žalovaný se odvolací argumentací žalobkyně týkající se výpovědí jmenovaných svědků zabýval pod body [106] a [107] napadeného rozhodnutí, jimiž také navázal na předchozí část napadeného rozhodnutí, v níž se podrobně věnoval odůvodnění zneužití práva ze strany žalobkyně. Pod bodem [105] napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: *„Na základě skutkových zjištění plyne, že emisí dluhopisů došlo k umělému zapojení daňového subjektu do závazkového vztahu mezi Ing. B. a společností I.C.W. EUROPE a mezi Ing. K. a společností TOP STORE. Emisí dluhopisů nedošlo k přílivu finančních prostředků, docházelo pouze ke smluvnímu převodu pohledávek a závazků mezi subjekty.*
*[106] Nic na věci nezměnilo ani vyjádření k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění, v rámci kterého se daňový subjekt vyjádřil i k ekonomickému důvodu emise dluhopisů a ke zneužití práva; mimo jiné podal návrh na pokračování v dokazování svědeckými výpověďmi několika svědků – potenciálních investorů. Vyhodnocení provedených svědeckých výpovědí správce daně uvádí na str. 29 až 31 zprávy. Výpověďmi svědků J. V., Ing. S. a M. S. nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na změnu výsledku kontrolního zjištění, resp. na změnu stanovené daně, tj. takové, které by správce daně zpochybňoval. Neboť jimi **nebylo prokázáno**, že daňový subjekt **obdržel dodatečné peněžní prostředky z (cizích) externích zdrojů**, které by byly použity dle deklarovaného účelu. Naopak svědci shodně uvedli, že komunikovali s Ing. K., který je informoval o úpisu dluhopisů (avšak již ne o tom, že emise bude vydána v měně EURO a kým, zda I.C.W. Czech, nebo I.C.W. EUROPE, příp. někým jiným); případné peněžní prostředky měly být dle informace Ing. K. použity na projekty, které však probíhaly u sesterských společností; s činností daňového subjektu tyto projekty nebyly nijak provázány.*
[107] Odvolací orgán k námitce odvolatele ve věci nesprávně vyhodnoceného skutkového stavu uvádí, že ve zprávě správce daně podrobně popsal průběh důkazního řízení, veškeré důkazní prostředky v souladu se zákonnými předpisy vyhodnotil a provedl i důkazní prostředky navrhované daňovým subjektem. Nebylo však ani na základě rozsáhlého důkazního řízení prokázáno, že účelem emise bylo, jak v odvolání odvolatel uvádí, zajištění dodatečných finančních zdrojů. To, že bylo využito dluhopisové financování či že byly dluhopisy nabízeny k úpisu potenciálním investorům, nebylo ze strany správce daně nikterak vytýkáno a zpochybňováno. Bylo ale zjištěno, že hlavním (převažujícím) účelem emise dluhopisů nebylo obstarání si dodatečných finančních prostředků, nýbrž zajistit si daňové zvýhodnění ve formě uplatnění úroků z dluhopisů v základu daně a ani reálné finanční prostředky, které byly získány z části emise dluhopisů, nebyly ze strany daňového subjektu využity k jeho ekonomické činnosti.“ (zvýraznění písma tučně učinil žalovaný, pozn. soudu).
60. Z citovaného lze dovodit, že žalovaný se odvolací argumentací žalobkyně ohledně výpovědí jmenovaných svědků zabýval. Zjištění z nich vyplývající zhodnotil, navázal na strany 29 až

31 zpráv o daňové kontrole a vysvětlil, proč byla zjištění z nich učiněná pro věc irelevantní. Tučným písmem zdůraznil, že provedením předmětných svědeckých výpovědí nebylo prokázáno, že žalobkyně obdržela dodatečné peněžní prostředky z (cizích) externích zdrojů. Právě skutečnost, že žalobkyně emisí dluhopisů nezískala finanční prostředky z cizího zdroje, byla jednou ze skutečností svědčící o absenci ekonomické racionality provedené emise a odůvodňující zneužití práva žalobkyní, jak vyplývá i z citovaného bodu [105] napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde vysvětlil, proč skutečnosti zjištěné na základě provedených svědeckých výpovědí neměly žádný vliv na výsledek kontrolního zjištění. Připomněl, že svědeckými výpověďmi bylo pouze zjištěno, že žalobkyně nabízela předmětné dluhopisy k úpisu vyslechnutým svědkům jako potencionálním investorům. Tato skutečnost nebyla v řízení zpochybňována, především nebyla ve věci podstatná. Rozhodné bylo zjištění, že hlavním účelem emise dluhopisů nebylo obstarání si dodatečných finančních prostředků, nýbrž zajištění si daňového zvýhodnění, přičemž provedené svědecké výpovědi tento závěr nevyvrací. Soud dodává, že z logiky věci vyplývá, že ani zjištění, že žalobkyně nabídla dluhopisy k úpisu jmenovaným investorům a ti nabídku nevyužili, nemůže prokázat získání finančních prostředků z cizích zdrojů. Není tudíž pravdivé tvrzení žalobkyně, že žalovaný nereagoval na odvolací argumentaci ohledně svědeckých výpovědí. Ve shora citované části napadeného rozhodnutí pod body [105] až [107] srozumitelně odůvodnil, proč byla zjištění učiněná na základě předmětných výpovědí nepodstatná a nijak neovlivnila výsledek kontrolního zjištění.

61. Žalovaný zároveň reagoval i na námitky žalobkyně ohledně hodnocení důkazních prostředků. Pod shora citovaným bodem [107] uzavřel, že správce daně vyhodnotil veškeré důkazní prostředky v souladu se zákonem. Ačkoliv žalovaný výslovně nereagoval na odkazy žalobkyně na konkrétní strany zprávy o daňové kontrole a na tvrzení o jejich nepřezkoumatelnosti, nelze napadené rozhodnutí považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Úkolem žalovaného je vypořádat se s obsahem a smyslem odvolací argumentace, nikoli reagovat na každou dílčí námitku podaného odvolání. Uvedené vychází z ustálené judikatury správních soudů, podle níž soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě, jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Její závěry lze vztáhnout i na rozhodování odvolacích orgánů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že neshledal žádné vady hodnocení svědeckých výpovědí. Nadto pod bodem [110] napadeného rozhodnutí se explicitně vyjádřil i k tvrzení nepřezkoumatelnosti: „*V případě, že odvolatel pouze nesouhlasí s hodnocením důkazních prostředků provedených správcem daně, není to pokládáno za vadu řízení, pakliže bylo hodnocení důkazních prostředků provedeno v mezích zákona, což ani nemůže mít za následek nepřezkoumatelnost napadených závěrů.*“ Je zřejmé, že žalovaný se otázkou hodnocení svědeckých výpovědí, která byla podstatou argumentace z doplnění odvolání, zabýval a řádně ji vypořádal, přičemž toto vypořádání v sobě zahrnuje i vypořádání dílčích námitek.
62. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu tvrzeného žalobkyní, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami. Žalovaný se danou skupinou námitok zabýval a řádně a dostatečně je vypořádal a jednoznačně popsal zjištění učiněná na základě svědeckých výpovědí, stejně tak zcela srozumitelně vysvětlil, jak učiněná zjištění hodnotil a proč. Soud v tomto ohledu neshledal nepřezkoumatelnými ani zprávy o daňové kontrole. Správce daně se k provedenými svědeckými výpověďmi vyjádřil způsobem zcela dostatečným. Například na str. 29 zpráv o daňové kontrole konstatoval, že „[z] provedených svědeckých výpovědí sice vyplynulo, že o emisi dluhopisů daňového subjektu věděli [...] finanční

prostředky měly být použity na projekt bioplynové stanice či peletárny. Zájem o upsání dluhopisů svědci neměli. K úrokům z dluhopisů [...], které upsal pan Ing. K. a pan Ing. B. správce daně uvádí, že ani svědecké výpovědi neprokázaly tvrzení daňového subjektu. Daňový subjekt emisí dluhopisů [...] nezískal žádné finanční prostředky, které by mohl dále investovat.“ Na str. 31 (a 32) doplnil: „Výpověďmi svědků nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na změnu výsledku kontrolního zjištění, resp. na změnu stanovené daně za kontrolované zdaňovací období. Ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění za zdaňovací období roku 2014 nebyly daňovým subjektem sděleny takové informace a skutečnosti, ani nebyly předloženy žádné důkazní prostředky, které by měly vliv na změnu výsledku kontrolního zjištění. Daňový subjekt emisí dluhopisů ICZ DLP 121220E nezískal žádné finanční prostředky, které by byly využity k rozvoji podnikání daňového subjektu, naopak došlo k neopodstatněnému zapojení daňového subjektu do závazkových vztahů mezi mateřskou společností I.C.W. EUROPE a panem Ing. M. B. Správce daně setrvává na svých závěrech uvedených v dosavadním výsledku kontrolního zjištění, se kterým byl daňový subjekt seznámen písemností č. j. 7241604/24/2004-60561 107320 dne 26.09.2024“ Již správce daně přehledně popsal, jaká zjištění byla na základě svědeckých výpovědí učiněna, resp. proč tato zjištění neměla vliv na učiněná kontrolní zjištění.

63. Žalobkyně se v podané žalobě snaží vytvořit mylný dojem, že ve věci jsou podstatná zjištění učiněná na základě výpovědí jmenovaných svědků, a sice že jim úpis předmětných dluhopisů byl žalobkyní nabídnut. S tímto tvrzením žalobkyně se nelze ztotožnit. Skutečnost, že žalobkyně nabídla jmenovaným svědkům dluhopisy k úpisu, správce daně nespороval. Uvedené však nevyvrací závěr o zneužití práva žalobkyní.
64. Žalovaný se k dané otázce blíže vyjádřil též v bodu [93] napadeného rozhodnutí. Zde konstatoval: „Z nastavených emisních podmínek, v návaznosti na zjištěné skutečnosti uvedené výše, vyplývá, že emise i upsání dluhopisů mohly být cíleny sice na případné investory, které však měl v ‚bledáčku‘ Ing. K. a dále účelově cílen na Ing. K. a Ing. B., který jím byl osloven. Dluhopisy nebyly určeny k obchodování na veřejných trzích ani nebyly veřejně nabízeny. Nelze ani hovořit o zajištění externích zdrojů financování, neboť daňový subjekt reálně finance za úpis dluhopisů nezískal. Neveřejná emise i postrádaná faktická peněžní úhrada se tak míjí s cílem emise dluhopisů jako takových, tj. snadného a rychlého získání externích finančních prostředků, ačkoliv předem sice nebyl vyloučen vstup jiných (i drobných) investorů, avšak žádný z oslovených investorů, kteří byli vyslechnuti i jako svědci, zájem o emitované dluhopisy neměl.“
65. Žalovaný nepostavil závěr o zneužití práva žalobkyní výlučně na neveřejnosti emise dluhopisů, ale na řadě zjištěných skutečností (blíže viz šestý žalobní bod). Samotné zjištění o nabídce jmenovaným svědkům nemůže vyvrátit závěr správce daně podepřený dalšími (jinými) skutečnostmi. Zjištění učiněná provedenými výslechy nemůže na závěru o zneužití práva nic změnit i proto, že svědci (potencionální investoři) nabídku na úpis dluhopisů nepřijali a žalobkyně tak nezískala finanční prostředky z cizích zdrojů. Přitom nezískání finančních prostředků z cizích zdrojů je jednou ze skutečností svědčící o ekonomické neopodstatněnosti emise. Žalobkyně přitom v žalobě blíže nevysvětluje, proč by zjištění vyplývající ze svědeckých výpovědí měla být pro věc podstatná.
66. Snaha žalobkyně vytvořit dojem, že pro věc bylo podstatné zjištění, že jmenovaným svědkům byl úpis předmětných dluhopisů žalobkyní nabídnut, nemůže být úspěšná, tato skutečnost neměla žádný vliv na učiněný závěr o zneužití práva žalobkyní. Žalobkyně přitom v podané žalobě nijak blíže nevysvětluje, jak by předmětné zjištění mělo vyvracet závěr správce daně o zneužití práva, ani neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by měly z provedených svědeckých výpovědí vyplývat a závěr správce daně vyvracet. Takto

koncipovaná žalobní argumentace nemůže být důvodná. Třetí žalobní bod tedy není důvodný.

67. *Ve čtvrtém žalobním bodu* podle žalobkyně nebylo prokázáno zneužití práva. K námitce pouze tvrdí že předmětem sporu je toliko uplatnění nákladových úroků z dluhopisů upsaných panem Ing. M. B. v objemu 580 000 ks za emisní cenu 580 000 € jako daňově uznatelných nákladů podle § 24 odst. 1 ZDP. Zároveň uvádí, že již v daňovém řízení souhlasila s neuznatelností nákladových úroků z emise dluhopisů upsaných panem Ing. P. K. z důvodu testu nízké kapitalizace. Jiná tvrzení žalobní bod neuvádí. Takto obecně formulovaná argumentace nemůže být důvodná. Soud odkazuje na zásadu dispozitivnosti a předesílá, že bližší námitky vztahující se k otázce zneužití práva vznesla žalobkyně v šestém a sedmém žalobním bodu. V nich namítá, že zneužití práva nelze odůvodnit pouze úhradou emisního kurzu zápočtem a že je nesprávný závěr žalovaného o nezískání finanční prostředků z cizích zdrojů v souvislosti s emisí dluhopisů. Tyto námitky soud vypořádá níže. Čtvrtý žalobní bod nicméně soud neshledal důvodný.
68. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného v bodu [62] napadeného rozhodnutí, že kontrolní zjištění se týkala pouze úrokových nákladů pocházejících z emise dluhopisů v měně € (ve výši 580 000 € a 300 000 €) a žádná jiná kontrolní zjištění správce daně nejsou předmětem doměření daně. Podle žalobkyně se kontrolní zjištění týkala nejen úrokových nákladů pocházejících z emise dluhopisů v měně €, ale i úrokových nákladů pocházejících z emise dluhopisů v měně Kč.
69. Žalovaný v bodu [62] napadeného rozhodnutí uvedl: *„Daňový subjekt v prosinci r. 2012 emitoval (a) 50 000 000 ks korunových dluhopisů v zaknihované podobě s nominální cenou 1 CZK/ks a (b) 2 000 000 ks dluhopisů v listinné podobě s nominální cenou 1 EUR/ks. Žádná z těchto emisí nebyla dle emisních podmínek navázána na konkrétní podnikatelský záměr/projekt. Z emise dluhopisů v CZK upsal Ing. M. B. dluhopisy v počtu 5 000 000 ks a z emise dluhopisů v EUR upsal Ing. B. dluhopisy v počtu 580 000 ks a Ing. P. K. v počtu 300 000 ks. Daňový subjekt sám upsal dluhopisy v celkovém objemu 19 500 000 ks od I.C.W. EUROPE, tj. od mateřské společnosti (viz str. 3 zprávy). Kontrolní zjištění se týká pouze úrokových nákladů pocházejících z emise dluhopisů v měně EUR, tj. nákladové úroky z upsaných dluhopisů emitovaných daňovým subjektem ve výši 580 000 EUR a 300 000 EUR. Žádná jiná kontrolní zjištění správce daně ve zprávě neuvádí a nejsou ani předmětem doměření daně“* (podtrhl žalovaný, pozn. soudu).
70. Ačkoliv formulace, že *kontrolní zjištění se týká pouze úrokových nákladů pocházejících z emise dluhopisů v měně EUR a žádná jiná kontrolní zjištění správce daně ve zprávě neuvádí*, není zcela přesná, nelze v této dílčí formulační nepřesnosti spatřovat důvod vedoucí ke zrušení napadeného rozhodnutí. Obsah citovaného bodu napadeného rozhodnutí je třeba vykládat v širších souvislostech napadeného rozhodnutí, nikoli izolovaně, jak činí žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí i z citovaného bodu [62] je zřejmé, že předmětem doměření daně byly pouze nákladové úroky z emise dluhopisů v měně €. Této skutečnosti si je ostatně vědoma i sama žalobkyně, která ve čtvrtém žalobním bodu zdůraznila, že *„[s]právce daně v rámci daňové kontroly uznal jako daňově účinné nákladové úroky z emise dluhopisů v měně CZK upsaných panem Ing. M. B.“* Řízení o doměření daně se tudíž týkalo jen úroků z emise dluhopisů v €, v důsledku neuznání jejich daňové účinnosti byla daň doměřena. V uvedených souvislostech je třeba vnímat žalovaného z bodu [62] napadeného rozhodnutí, který citovanou formulací, byť ne zcela vhodně zvolenou, chtěl vyjádřit, že podkladem pro doměření daně byla pouze kontrolní zjištění učiněná ve vztahu k emisi dluhopisů v €.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

71. Správce daně učinil zjištění i ohledně emise dluhopisů v Kč, jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole, kde správce daně učiněná zjištění popsal. Formulace žalovaného uvedená v bodu [62] napadeného rozhodnutí je proto nepřesná, jelikož ve zprávách o daňové kontrole se nacházejí i zjištění ohledně emise dluhopisů v Kč. Tato zjištění ale neodůvodňovala doměření daně, jak vyplývá ze zpráv o daňové kontrole i z napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, správce daně považoval úrokové náklady z emise dluhopisů v Kč za daňově účinné. Podrobně se k tomuto vyjádřil žalovaný v již zmiňovaných bodech [114] až [118] napadeného rozhodnutí (viz bod 39. tohoto rozsudku). V nich odůvodnil, proč byly nákladové úroky z emise dluhopisů v Kč správcem daně uznány za daňově účinné. Tyto závěry mají svou oporu v doloženém spisovém materiálu, resp. zprávách o daňové kontrole, jak soud uvedl v rámci vypořádání prvního žalobního bodu. Nemůže proto obstát námitka, že se žalovaný vyhýbá odůvodnění, proč byly předmětné úroky uznány za daňově účinné.
72. Soud konstatuje, že dílčí formulační nepřesnost, jíž se žalovaný dopustil v bodu [62] napadeného rozhodnutí, není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť na jeho závěry nemá vliv. Z napadeného rozhodnutí, zejména z jeho bodů [114] a [118], je zřejmé, že v rámci daňové kontroly byla učiněna zjištění i ve vztahu k emisi dluhopisů v měně Kč, která jsou ve zprávách o daňové kontrole zachycena.
73. Soud ve shodě s žalovaným považuje námitky pátého žalobního bodu za formalistické, vedené snahou zpochybnit závěry správce daně učiněné ve vztahu k emitovaným dluhopisům v €. Žalobkyně pouze namítá, že kontrolní zjištění byla učiněna i ve vztahu k emisi dluhopisů v Kč, aniž by konkrétně zdůvodnila, proč by podle ní tato zjištění měla vyvracet závěry správce daně ohledně zneužití práva v případě emise dluhopisů v €. Takto koncipovaná žalobní argumentace nemůže být úspěšná. Pátý žalobní bod není důvodný.
74. *V šestém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně hodnotil důkazy. Pokud jediným zjištěným rozdílem mezi žalobkyní emitovanými dluhopisy v měně Kč a měně € je skutečnost, že emisní kurz dluhopisů v měně € byl uhrazen zápočtem a emisní kurz v měně Kč na bankovní účet, je podle žalobkyně předmětem sporu otázka, zda úhrada emisního kurzu zápočtem je rozhodnou skutečností pro závěr orgánů finanční správy o zneužití práva.
75. Soud s výše uvedenými žalobními námitkami nesouhlasí. Úhrada emisního kurzu zápočtem nebyla jedinou rozhodnou skutečností pro závěr žalovaného o zneužití práva žalobkyní. Tvzení žalobkyně je zavádějící. Žalovaný, resp. správce daně, dospěl k závěru o zneužití práva ze strany žalobkyně na základě řady zjištěných okolností svědčících o vytvoření umělých podmínek pro získání daňového zvýhodnění jednotlivě i ve svém souhrnu. Žalovaný je podrobně popsal na stranách 18 až 24 napadeného rozhodnutí. Z předmětné části napadeného rozhodnutí je evidentní, že skutečnost, že úhrada emisního kurzu dluhopisů v měně € provedená zápočtem s pohledávkou, kterou měli upisovatelé k jiným společnostem, nebyla jedinou okolností svědčící o absenci ekonomické opodstatněnosti provedené emise. Žalovaný, resp. správce daně, zjistil řadu dalších skutečností prokazujících zneužití práva žalobkyní, tato zjištění na odkazovaných stranách napadeného rozhodnutí popsal. Soud v podrobnostech na napadené rozhodnutí odkazuje. Žalobkyně přitom tato zjištění správce daně nijak relevantně nevyvrací.
76. Předně žalovaný popsal vzájemnou provázanost žalobkyně jako emitenta a upisovatelů, resp. upisovatele Ing. Pavla K., který byl osobou spojenou se žalobkyní tím, že byl jejím statutárním orgánem, upisovatelem emisí a zároveň statutárním orgánem a společníkem společnosti TOP STORE (zápočtem pohledávky za touto společností byl uhrazen emisní

kurz dluhopisů upsaných Ing. P. K.). Následně se žalovaný podrobně zabýval časovým sledem jednotlivých transakcí a dovedl, že k vydání dluhopisů a rychlému sledu spojených transakcí (postoupení pohledávek) došlo v době, kdy bylo známo, že s účinností od 1. 1. 2013 bude účinná jiná právní úprava zaokrouhlování úrokových výnosů, na jejím základě již nebude možné základ daně a daň zaokrouhlovat podle jednotlivých dluhopisů. To nasvědčovalo snaze účelově využít přechodných ustanovení novely a vydat korunové dluhopisy ještě za takového právního stavu umožňujícího reálně nezdanit úrokový výnos a úroky samotné uplatnit jako daňový výdaj (náklad). Ve vztahu k žalobním tvrzením, že okolnosti emise dluhopisů v měně Kč a v měně € byly v podstatě stejné, soud upozorňuje, že v časovém sledu popsaném žalovaným pod bodem [89] napadeného rozhodnutí figurují jako podstatné okolnosti data emise dluhopisů i přesunů pohledávek za společnostmi spojenými se žalobkyní tak, aby bylo následně možné jejich započtení, což u emise dluhopisů v měně Kč nenastalo. Dále se žalovaný zabýval tvrzeným důvodem emise dluhopisů v podobě restrukturalizace způsobu financování žalobkyně. Dovedl, že takový postup nedával reálný smysl, neboť došlo ke značnému zadlužení žalobkyně, což nemělo ekonomické opodstatnění. Pohledávka za mateřskou společností byla následně taktéž započtena na úhradu emisního kurzu dluhopisů upsaných žalobkyní od mateřské společnosti. Výsledkem bylo, že žalobkyně žádné dodatečné prostředky fakticky nezískala. U pohledávky za sesterskou společností, získané od Ing. P. K. nebylo zjištěno ani prokázáno, že by tato pohledávka byla žalobkyni uhrazena. K žalobnímu tvrzení o shodných okolnostech emise dluhopisů v € a v Kč soud dodává, že u emise dluhopisů v Kč nelze tvrdit absenci ekonomického opodstatnění, zde úhrada emisního kurzu bezhotovostním převodem prokazatelně proběhla.

77. Žalovaný, resp. správce daně, přihlédl také k parametrům předmětných dluhopisů, kdy z emisních podmínek bylo patrné, že žalobkyně nehodlala požádat o přijetí dluhopisů k obchodování na regulovaném trhu či v mnohostranném obchodním systému. Emisní podmínky obsahovaly nestandardní ujednání, že emitent byl oprávněn kdykoli rozhodnout o tom, že dluhopisy budou splaceny před dnem jejich splatnosti. Pro nevěřejnost emise i pro absentující faktickou peněžní úhradu nedošlo k naplnění cíle emise dluhopisů jako takových, tj. snadného a rychlého získání externích finančních prostředků. Ačkoli předem nebyl vyloučen vstup jiných (i drobných) investorů, žádný z oslovených investorů, kteří byli vyslechnuti i jako svědci, zájem o emitované dluhopisy neměl. Podstatný byl i způsob úhrady emise. Žádný z kroků provedených v rámci emise dluhopisů nevedl k získání finančních prostředků, neboť k žádnému toku finančních prostředků směrem k žalobkyni nedošlo. Emisní kurz byl započten se závazkem vůči upisovatelům. V důsledku emise dluhopisů a jejich následného upsání Ing. M. B. a Ing. P. K., vznikly žalobkyni pouze nákladové úroky v řádech milionů korun, které byly upisovatelům uhrazeny. Mimo to si žalobkyně o vyplacené úroky snížila základ DPPO, tím dosáhla účetní i daňové ztráty. Úhrada zápočtem žalobkyni nepřinesla žádné dodatečné peněžní prostředky, kterými by mohla jakkoli podpořit podnikatelskou činnost. Zároveň žalovaný upozornil, že úhrada emisního kurzu dluhopisů byla provedena v rozporu s emisními podmínkami a smlouvami o úpisu, podle nich měl být emisní kurz splacen bezhotovostním převodem na bankovní účet emitenta.
78. K okolnostem ohledně emise dluhopisů v Kč soud v podrobnostech odkazuje na první žalobní bod, v něm citoval závěry žalovaného stran této emise, resp. výdajů s ní spojenými.

79. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný identifikoval řadu skutečností, na jejichž základě dovodil zneužití práva žalobkyní. Není tedy pravdivé tvrzení žalobkyně, že by žalovaný učinil závěr o zneužití práva pouze na základě zjištěného způsobu úhrady emisního kurzu. Soud zároveň uvádí, že ačkoli určité okolnosti emise dluhopisu v € a Kč byly totožné, v případě emise dluhopisů v € byly naproti emisi dluhopisů v Kč zjištěny takové skutečnosti, které zcela jednoznačně prokazovaly ekonomickou neopodstatněnost provedené emise a které u emise dluhopisů v Kč dány nebyly. Žalobkyně přitom tyto skutečnosti v podané žalobě nijak relevantně nevyvrací. Omezuje se pouze na tvrzení, že k závěru o zneužití práva nelze dospět jen na základě zjištění o úhradě emisního kurzu zápočtem, aniž by jakkoli vysvětlila provedené transakce a jejich okolnosti, z nichž správce daně, podle soudu zcela přiléhavě, dospěl k závěru o zneužití práva. Šestý žalobní bod není důvodný.
80. V sedmém žalobním bodu žalobkyně namítá nesprávný a nezákonný závěr žalovaného o nezískání finančních prostředků z cizích zdrojů v souvislosti s emisí dluhopisů upsaných Ing. M. B. v hodnotě 580 000 €. Žalobkyně tvrdí, že nebýt emise dluhopisů, byl by holding, jehož struktury byla součástí, povinen vrátit částku 580 000 € Ing. M. B. (kterou poskytl jako půjčku mateřské společnosti žalobkyně I.C.W. EUROPE). Emisí dluhopisů došlo k ponechání finančních prostředků v holdingu za účelem dalšího financování jeho projektů.

Soud se s výše uvedenými tvrzeními žalobkyně neztotožňuje. Žádný z kroků provedených v rámci emise dluhopisů nevedl k získání finančních prostředků. V důsledku emise dluhopisů a jejich následného upsání Ing. M. B. vznikly žalobkyni pouze nákladové úroky, které byly upisovateli uhrazeny. Mimo to si žalobkyně o vyplacené úroky snížila základ DPPO a dosáhla tím účetní i daňové ztráty. K tvrzené restrukturalizaci financování jako důvodu emise dluhopisů se vyjádřil již žalovaný pod body [90] a [91] napadeného rozhodnutí. Zde uvedl: „[90] Provedená restrukturalizace způsobu financování s cílem získat dodatečné peněžní prostředky, které měly být určeny k podpoře podnikatelské činnosti a ve snaze zvyšovat zisk, který však nebyl daňovým subjektem fakticky dosažen, vedla pouze **ke značnému zadlužení** daňového subjektu, **jež nemělo/nemá ekonomické opodstatnění**. A to i bez ohledu na postoupené pohledávky 1 a 2 vůči dlužním společnostem (tj. očekávaný příjem), přičemž společnost I.C.W. EUROPE s daňovým subjektem uzavřela dne 26. 6. 2013 Dohodu o vzájemném započtení závazků a pohledávek, kdy pohledávka 1 byla započtena s částkou týkající se úhrady emisního kurzu dluhopisů upsaných daňovým subjektem od mateřské společnosti. Tímto se pohledávka 1 ve výši 580 000 EURO započetla v plné výši se závazkem daňového subjektu uhradit emisní kurz upsaných dluhopisů, tj. její výše nyní dosahovala rovné nuly. Daňový subjekt tak žádné dodatečné peněžní prostředky z úplatně postoupené pohledávky 1 fakticky nezískal [...] [91] Restrukturalizace s využitím emise korunových dluhopisů je pouze **zástupným důvodem pro obhájení daňové účinnosti dluhopisových úroků** a využití daňového zvýhodnění spočívajícího v nezdanění příjmů v podobě vyplacených dluhopisových úroků fyzickým osobám (Ing. M. B., Ing. P. K.) srážkovou daní, jestliže daňový subjekt **tvrzení o přínosech restrukturalizace financování**, zejména o přínosech pro daňový subjekt, **účinně neobhájil**. Přestože odvolací orgán nezpochybňuje právo daňového subjektu restrukturalizovat financování podnikatelské činnosti, musí mít toto jednání jasný (racionální) ekonomicky odůvodněný smysl. Za zcela účelový však považuje emisi korunových dluhopisů za účelem vzniku úročeného financování, která se později přetransformovala v závazek daňového subjektu vůči Ing. B. a Ing. K. vyplácet jim úroky z korunových dluhopisů a v době jejich splatnosti i nominální hodnotu.“ (zvýraznění písma tučně učinil žalovaný, pozn. soudu).

81. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že finanční náklady žalobkyně spojené s poměrně „komplikovaným investováním“ prostřednictvím mateřské společnosti formou dluhopisového financování způsobily jen to, že profitovaly pouze ty fyzické osoby, které od žalobkyně inkasovaly úroky z dluhopisů. Žalobkyně žádné finanční prostředky emisí dluhopisů nezískala. Tento závěr přitom má svou oporu v doloženém spisovém materiálu, resp. v učiněných zjištěních. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal okolnosti provedené emise a s ní spojených transakcí, přičemž z těchto zjištění zcela jednoznačně plyne závěr, že žalobkyně emisí dluhopisů žádné finanční prostředky nezískala.
82. Pro úplnost soud odkazuje na bod [80] napadeného rozhodnutí, v něm se žalovaný zabýval rozdílem mezi vyšší úrokovou sazbou (8,8 %) pořízených dluhopisů (od mateřské společnosti) a nižší úrokovou sazbou (7,8 %) prodaných dluhopisů. Konstatoval, že *„Solventnost mateřské společnosti vyplácet daňovému subjektu v pozici upisovatele výnosové úroky byla mimo jiné založena na podpoře daňového subjektu, a to jednak peněžními prostředky získanými od Ing. B. z dluhopisů upsaných z emise v CZK, jednak ze zápůjčky (původního věřitele Ing. B.), jejímž novým věřitelem se úplatným převodem stal daňový subjekt). Pro úplnost odvolací orgán uvádí, že předmětná zápůjčka zanikla započetím při úhradě emisního kurzu dluhopisů upsaných daňovým subjektem.“*
83. Tvrzení žalobkyně, že pokud by emise předmětných dluhopisů nepřinesla žádné finanční prostředky, nebyla by výdajem uznatelným podle § 24 odst. 1 ZDP, považuje soud za zavádějící. Formální podmínky § 24 odst. 1 ZDP sice byly v dané věci splněny, byly však zjištěny skutečnosti, které svědčily o zneužití práva žalobkyní, mezi nimi i skutečnost, že žalobkyně emisí dluhopisů finanční prostředky z cizích zdrojů fakticky nezískala.
84. K námitce žalobkyně, že žalovaný ji byl povinen před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit s novým hodnocením o pochybnostech o nezaujatosti Ing. M. B., soud připomíná, že podle § 115 odst. 2 daňového řádu je odvolací orgán povinen seznámit daňový subjekt před vydáním rozhodnutí 1) se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, pokud provedl v rámci odvolacího řízení dokazování, nebo 2) s odlišným právním názorem učiněným v neprospěch odvolatele. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný v žalobkyní odkazovaném bodu [88] uvedl: *„Do výše uvedených obchodních transakcí se zapojil Ing. B., coby osoba, která správcem daně nebyla identifikována dle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů čili osoba spojená. Avšak za předpokladu, že tato osoba byla ve spojení s Ing. K. (ať již coby statutárním orgánem daňového subjektu či statutárním orgánem společnosti I.C.W. EUROPE), lze s pochybnostmi usuzovat na její ne/zaujatost. Není zřejmé, do jaké míry Ing. B. věděl, kdo je emitentem předmětných dluhopisů, které hodlal upsat. Nadto, když o příp. upsání dluhopisů jednal právě s Ing. K., jehož cílem bylo získat daňovou výhodu (coby osoba jednající za daňový subjekt a coby upisoval dluhopisy). Správce daně tak tedy uzavřel, že osoba Ing. B. nenaplní žádnou z podmínek danou ust. § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, s čímž odvolací orgán souhlasí, přesto se odvolací orgán domnívá, že na základě výše uvedeného lze o nezaujatosti této osoby v transakci úspěšně pochybovat.“*
85. Ačkoli žalovaný na rozdíl od správce daně vyjádřil v napadeném rozhodnutí pochybnosti o nezaujatosti Ing. M. B., citovanou dílčí úvahu žalovaného nelze považovat za odlišný právní názor, s nímž by byl žalovaný povinen žalobkyni seznámit. Podstatné je, že se žalovaný ztotožnil se závěry správce daně, že osoba Ing. B. není osobou spojenou se žalobkyní ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP. Žalovaný tedy nevycházel ze skutečnosti, že by Ing. M. B. byl osobou spojenou s žalobkyní. Své úvahy uvedl jen pro úplnost, jak je zřejmé z citovaného kontextu, nic nezměnily na závěru správce daně, že Ing. B. nebyl osobou

spojenou se žalobkyní, ani se nepromítly do závěru o zneužití práva žalobkyní. Podle soudu shora uvedená hodnocení žalovaného ohledně osoby Ing. M. B. představují jen dílčí úvahy, které neovlivnily závěr o zneužití práva žalobkyní ve vztahu k předmětným dluhopisům, k němuž dospěl již správce daně. Skutečnost, že žalovaný s těmito dílčími úvahami před vydáním napadeného rozhodnutí žalobkyni neseznámil, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný v odvolacím řízení ani neprovedl žádné nové důkazy, ani nezjistil žádné nové skutečnosti k osobě Ing. B. Ostatně to žalobkyně v žalobě ani netvrdí.

86. K dílčímu tvrzení žalobkyně, že ze zpráv o daňové kontrole ani z napadeného rozhodnutí nevyplývá, podle jaké úvahy správce daně a žalovaný dospěli k závěru, že úhrada emisního kurzu zápočtem odůvodňuje neuznání nákladových úroků jako daňově účinných, soud odkazuje na šestý žalobní bod. V něm soud vysvětlil, že zjištění ohledně způsobu úhrady emisního kurzu nebylo jedinou skutečností svědčící o zneužití práva. Zároveň soud poukázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl rozsáhlé úvahy, které jej k závěru o zneužití práva vedly.
87. Odkaz žalobkyně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2024 č. j. 8 Af 14/2023-119 neshledal soud příležitým, v tamním případě byly dány zcela jiné skutkové okolnosti nežli v nyní posuzované věci. Sedmý žalobní bod není důvodný.
88. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
89. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nepřísluší jí právo na náhradu nákladů, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Žalovanému pod výrokem III. tohoto rozsudku soud náhradu nákladů řízení přiznat podle judikatury nemohl, neboť náklady nepřesáhly jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

Praha 20. února 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.